

Музики

Леонід Глібов

Десь у веселому краю
Зійшлися у гаю
Ведмідь товстий та волохатий,
Всесвітній пасічник-ласун,
Завзятий Цап-стрибун,
І телепень Осел ухатий,
Дурного розуму невдатний син,
Та передражник Малпенко Мартин.
Сидять, балакають під липою густою:
Хто бачив що і де хто був,
Чи поблизу, чи, може, за горою,
Які новинки чув.
— Погано, братчики, без діла в світі жити! —
Так Малпенко Мартин розмову завершив: —
Признаться, ніде правди діти,
І я гуляючи прожив;
Одначе, скрізь тиняючись, чимало
Всього побачить довелось...
Ох, трудно в світі жити стало!
Пора і нам придумать щось...
Ви не турбуйтеся,— щоб довго не кортіло,
Я зараз хочу раду дати:
Музичить треба — от і діло,
Коли хотіли знати!
Зозуля накує музиці,
Сказати в добрий час:
Бенкет, весілля, вечорниці —
Покличуть всюди нас.
Нехай гуляють добрі люде
В своїй веселій стороні;
Їм хороше, і нам корисно буде...
Чи добре я кажу, чи, може, ні?
— Так! Добре! Будемо музичить! —
Ревнув Ведмідь,— Розумна голова,
Не гріх і розуму позичить...
Робота гуртова.-
І стали на тому: щоб слова не змінити,-

Не гаючись, се діло розпочати.
Днів через три вони в тому ж гаю
Справдили вигадку свою.
Роздобули баса, цимбали,
І скрипочка, і бубон є;
Прехорошенько посідали
Та як ушкварили — ой лишенько моє!
Хто в ліс, мовляли, хто по дрова,
Аж на весь гай луна гуде.
Ведмедів бас реве, неначе та корова
Із череди додому йде;
Цап на цимбалах паличками
І брязкотить, і дзенькотить,
Трусне борідкою або хитне рогами,
Мекече, бурмотить;
Між ними грає, не вгаває,
На скрипку Малпенко Мартин,
Кувікає, пищить, як іноді буває
Залізе порося у тин;
Осел силкується під кленом,
Щоб всіх перемудрить,
І, як у діжку макогоном,
У бубон стукотить.
Злетілись гави і сороки,
Шпаки, чижі і горобці,
Регочуться, хапаючись за боки:
— Ну так! удрали молодці!
Нехай їй біс, такий музиці,
Сполохала наш тихий гай,
Не можна вдержатись ніякій птиці,
Хоч куди видно утікай...
— Ось цитьте-бо! — Мартин гукає.-
Почин невдатний іноді буває!
Тривайте, братчики, не так ми сидимо,-
От зараз я попорядкую...
— Щось та не так — і я вже чую,-
Озавсь Осел.— Ні, мабуть, не втнемо
А Малпенко йому: — Та ну-бо,— каже,— годі!
Не знаєш ти: музиці грать —
Не горобців полохать в огороді...
Послухайте, кому і де сідять:

Ведмедику — під липою старою,
А Цапу треба під вербу,
Ослові — на горбу,
Я примощусь під бузиною.
Заграли знов — ще гірш нема ладу.
Якраз на ту біду
І Соловей тут опинився,-
Вони до його: — Ну, мастак,
Ти здорово співає навчився,
Кажі по правді, що і як?
— А що ж,— він каже,— вибачайте,
Ні те, ні се,
Хоч десять раз пересідайте,
Немає хисту — от і все.

Почув я раз — старі сміялись люде,
Що квач притикою не буде;
Питаю: Як? — А так, як бач,
Причина невелика:
Якая ж із квача притика,
Коли він квач?
1890.